

Kas ir pašizolācija?

Nu tad beidzot tā reize pienākusi, cerams, pirmā un pēdējā.

Nav grūti, bet sarežģīti. No rīta pamodies, uz darbu nav jāiet, tātad nav jāģērbjas, tēju un kafiju kaut kad padzeršu, maizīti apēdīšu, kaķi un suni pabarošu. Apskatīšos darba pastu, jau zvans, ka jāveic izmaiņas dokumentos, šodien sapulce attālināti zoomā, vismaz redzēšu kolēģes. Hm, un kur ir mans suns, taču izgāja pastaigāties, sen neesmu redzējusi, jo parasti ikdienā kā pēc pulksteņa tiek vests paeelpot svaigu gaisu, bet tagad, nu jā, sajukums, iešu meklēt. Durvis aizslēgtas, tātad viņu izlaidu un aizmirsu, nu labi, gan parādīsies. Turpinu rakties darbos un saprast, ko grāmatvedība vēlas, ko neesam sadarījuši. Pieslēdzu kolēģi, parunāju, sapratu, kuras kļūdas jānovērš. Ārā puteņo, suņa nav, sazin kur vandās, mājas tak zin kur atrodas, pagaidām nemeklēšu. Atkal zvans no kolēģes, kura nav pašizolācijā, bibliotēkā pazudusi elektrība. Ko darīt? Jāpieslēdz, izsmalcinātās detaļās stāstu, kur atrodas skaitītāji un mazas ineresantas kastītes ar podziņām, kas jāuzvelk uz augšu, tomēr nesanāk. Saku, jāsameklē, varu palīdzēt attālināti. Prieks, kolēģe atsaucīga, ātri atrada un sakārtoja elektrības "atjaunošanu". Atkal zvans, nav vēl viens dokuments, jāsaģatavo, bet parauga nav, aizmirsu darbā. Bet kur mans suns? Pietiek, rodas satraukums, auksti tak, eju meklēt, putenis savilcis kupenas, apstaigāju pagalmu, patīru sniegu, sanāk smuka taciņa līdz malkas šķūnim, arī fiziska nodarbe, sarkankrūtīši dejo ap zīlīšu barotavu, saucu saucu, pēdas ir, suņa nav, nosalu. Nu ja tā, palaidni, gaidi vēl, vizmaz kaķis guļ uz palodzes un murrā. Sazin par ko sapņo, aste vien raustās. Būtu labāk gājis meklēt klejotāju. Labi, nav laika, pieslēgšos dokumentiem. Sazinos ar nākamo kolēģi, sapriecājos, viņa vēl darbā, ticu, sameklēs vajadzīgo dokumenta paraugu un atsūtīs. Zvana paklāju serviss, nevar paspēt laikā veikt piegādi, liels darbu apjoms, jo snieg. Nekas, gan atvedīs arī paklājus, bet sola stipru vēju un snieguni, neziņa, kas notiek bibliotēkā, pirmo dienu sniegavētrā atvērta, jādomā, kolēģes tiks galā un lasītāji būs pacietīgi. Jau atkal doma par suni, varbūt varētu atnākt beidzot mājas. Aktuālais dokuments tiek atsūtīts, saku paldies paldies sirsnīgs, tieku galā. Zvana mamma, satraukusies, vai vēl kustos. Atbildu, man viss labi, smarža un garša ir, iešu uzvārīt tēju, laikam ko apēdīšu, vismaz matus saķemmēšu un tagad neplāpāšu, darbi sauc, vakarpusē piezvanīšu, ja nebūs pazudusi elektrība un telefons dzīvs. Zommā ar mokām pieslēdzos, kolēģes redzēju, smaidīgas, priecīgas, aktīvi risina darba jautājumus, izmet atkal mani no profila, mēģinu ar telefonu, nekā, pusi sapulces nedzirdu. Pēkšņi ar lielu blīkšķi kaķis nokrīt no palodzes, sabīstos, būs pārkarsējies radiatora siltumā. Uzvāru zaļo tēju un sēžu tālāk pie dokumentiem. Būs tomēr jāzvana uz grāmatvedību, nesparotu dažas nianses. Tēja izdzerta, uzvārīšu kafiju, kaķis uzrāpies atpakaļ uz palodzes saldi šņākuļo, pieeju pie loga, redzu kaimiņu suņuku, tātad skaidrs, mans suns drīz parādīsies, jo abi draugos, tikai šodien jātiekās citā laikā, nebija paredzēts. Turpinu sazināties ar kolēģiem un risināt darba jautājumus. Stipri snieg!

Esmu pašizolācijā!